

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **Y. L.,**
bytem V., P.

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1643/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 2. 2017, č. j. MV-146589-4/SO-2016

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky 14. 9. 2016, č.j. OAM-38978-17/DP-2015 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“). Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem podnikání – OSVČ, která byla podaná podle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
2. Žalobce nejprve obecně uvedl, že jeho žádost byla zamítnuta z toho důvodu, že neplnil účel předchozího pobytu – nevykonával funkci jednatele ve společnosti s ručením

omezeným, což údajně bylo prokázáno z provedeného výsledku. S tímto žalobce nesouhlasil a uvedl, že funkci jednatele ve společnosti vykonával, přičemž splňoval nejen formální, ale i materiální podmínky podnikání. Ve společnosti nebyl zapsán pouze formálně, vykonával pro ni činnost dle vnitřního rozdělení společnosti a za výkon funkce pobíral odměnu.

3. Podle žalobce byl jeho výslech záměrně veden tak, aby byl prokázán názor správního orgánu, že činnost jednatele nevykonával. Uvedl, že nemá žádné právní ani obchodní vzdělání a výslech byl veden mimo jeho schopnosti. Dále odkázal na nálezy Ústavního soudu ČR ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02 a zejména na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č.j. 1 As 96/2008-115, podle kterého *„k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci, nelze si to vykládat jako možnost správního orgánu spokojit se s minimem podkladů (úřední záznamy a doznání) a upustit od dalšího dokazování jen proto, že tyto podklady nejsou navzájem v rozporu ...“* Rovněž citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č.j. 9 As 80/2011-69, kde se uvádí, že *„aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být v předmětném období alespoň převážně vykonávána...“* Žalobce tvrdil, že svou podnikatelskou činnost převážně vykonával.
4. Žalobce konstatoval, že rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byly porušeny zásady obsažené v § 2 a § 3 správního řádu a ust. § 93 v návaznosti na § 68 odst. 3 správního řádu, porušeny byly rovněž zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí, a to jak rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak napadeného rozhodnutí.
5. Žalovaná navrhla, aby byla žaloba zamítnuta. Ve vyjádření k žalobě se ztotožnila se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Uvedla, že na základě podkladů shromážděných ve správním spise, zejména výsledku konaného v souladu s ustanovením § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, je dostatečně zřejmé, že žalobce ve společnosti fakticky činnost jednatele nevykonával, což sám rovněž při výsledku potvrdil, když uvedl, že dělal na stavbě „partáka“ a k tomu měl podepsanou pracovní smlouvu a pracovní povolení. Žalobce při výsledku dále uvedl, že si nepamatuje název společnosti, ve které byl jednatelem, a dále nevěděl, zda byl jednatelem nebo zaměstnancem a nerozuměl tomu. Žalobce nepodepsal za společnost žádný dokument a ani nikdy nejednal s ostatními jednatelem. Podle žalované tyto skutečnosti svědčí o tom, že žalobce nevykonával průběžnou pravidelnou správu záležitostí společnosti, a tedy že se fakticky nepodílel na obchodním vedení této společnosti a byl zapsán do jejího vedení toliko účelově s cílem získat povolení k pobytu.
6. Žalovaná uvedla, že žalobce pro společnost pracoval dle svých slov jako předák na stavbě, přičemž sám přijímal úkoly a pokyny od jiné osoby, kterou nazýval V., což nesvědčí o tom, že by žalobce vykonával obchodní vedení v uvedené společnosti. Dle slov samotného žalobce zastupoval společnost V., což svědčí tomu, že fakticky obchodní vedení vykonával namísto žalobce právě V.. Z výše uvedených skutečností a ze skutečnosti, že žalobce neznal údaje o hospodaření společnosti a o tom, kdo zajišťoval účetnictví, neměl přístup k bankovnímu účtu, bylo zřejmé, že žalobce byl jednatelem pouze formálně, aniž by fakticky naplňoval funkci jednatele dle ustanovení § 195 a 196 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích (dále jen „zákon o obchodních korporacích“). Tvrzení o záměru

vedení výsledku považovala žalovaná za účelovou snahu žalobce odvrátit důsledky z pro něj nepříznivých skutečností z tohoto výsledku vzešlých. Skutečnost, že žalobce byl zapsán formálně jako jednatel obchodní společnosti, avšak fakticky nevykonával podnikatelskou činnost, nelze považovat za plnění účelu pobytu podnikání (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015-35).

7. K údajnému porušování zákonných lhůt žalovaná uvedla, že pokud měl žalobce za to, že správní lhůty nejsou dodržovány, měl se obrátit na nadřízený správní orgán nečinného správního orgánu za účelem přijetí opatření proti nečinnosti. To však žalobce neučinil. Nedodržení správních lhůt tak není v daném případě důvodem nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
8. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí [§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.]. Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Podle § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *lze dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu opakovaně prodloužit, a to na dobu v dalších ustanoveních dále specifikovanou.*
10. Podle § 44a odst. 3 věta druhá zákona o pobytu cizinců *na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 vztahují obdobně.*
11. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*
12. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.*
13. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
14. Žalobce nesouhlasil se závěrem správních orgánů, že nevykonával funkci jednatele obchodní společnosti, přičemž poukazoval na nesprávné vedení svého výsledku před správním orgánem. K tomu soud uvádí, že žalobce podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ještě za účinnosti obchodního zákoníku (účinný do 31. 12. 2013). Podle § 134 obchodního zákoníku *jednateli náleží obchodní vedení společnosti. K rozhodnutí o obchodním vedení společnosti, má-li společnost více jednatelů, se vyžaduje souhlas většiny jednatelů, nestanoví-li společenská smlouva jinak.* Obdobně je postavení jednatele upraveno v ust. § 194 a násl. zákona o obchodních korporacích.
15. Výkladem pojmu „obchodní vedení“ se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 3. 2005, č. j. 4 Afs 24/2003-81, podle něhož by pojem „obchodní vedení společnosti“, obsažený v obchodním zákoníku, bylo možné nejlépe charakterizovat *„jako průběžnou pravidelnou správu záležitostí společnosti a jejího podniku, tzn. rozhodování o organizačních, technických, obchodních, personálních, finančních aj. otázkách běžného života. Rozumí se tím*

řízení společnosti, zejména organizování a řízení její podnikatelské činnosti, včetně rozhodování o jejích podnikatelských záměrech“ (srov. také rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 8. 2004, sp. zn. 29 Odo 479/2003).

16. Z obsahu protokolu o výsledku žalobce ze dne 19. 7. 2016, č. j. OAM-38978-5/DP-2015 (dále jen „protokol o výsledku“) lze seznat, že žalobce výslovně popřel, že by byl jednatelem obchodní společnosti. Nicméně i za situace, kdy by žalobci (jak tvrdí) nebylo známo, co si lze pod pojmem „jednatel společnosti“ představit, z popisu práce žalobce jednoznačně vyplývá, že neprováděl řízení společnosti ve smyslu organizování a řízení její podnikatelské činnosti, včetně rozhodování o jejích podnikatelských záměrech. Žalobce byl „pouhým“ předákem, zodpovědným za práci skupiny 8-10 lidí, kterým přiděloval práci na stavbách, a to na základě pokynu jistého „pana V.“, který byl s žalobcem v kontaktu a který jej konkrétně úkoloval. Tuto osobu ostatně žalobce označil za hlavního vedoucího (nikoliv jednatele) a sám sebe popsal jen jako „malého člověka“ ve společnosti. Žalobce také uvedl, že se s dalšími jednatelem nestýkal (ačkoliv jich dle úplného výpisu z obchodního rejstříku, založeného ve spisovém materiálu, bylo v předmětné době několik) a další jednatele neznal. Za této situace lze jen stěží dojít k závěru, že bez vědomí dalších jednatelem, tedy bez vzájemné spolupráce a kooperace s nimi, mohl obchodně vést předmětnou společnost s ručením omezeným. Pokud žalobce uvedl, že vyjma dozoru práce na stavbách také docházel do kanceláře, tak vyjma tvrzení, že objednával veškerý materiál (což také nelze podřadit pod pojem „obchodní vedení“), nikterak nedoložil, v čem jeho práce konkrétně spočívala. Žalobce ani netušil, kdo je odpovědný za účetní vedení společnosti, kde má společnost vedeny bankovní účty, k účtům neměl ani přístup a nebyl si ani vědom hospodářské situace společnosti.
17. S žalobcem lze souhlasit, že výkon funkce jednatele může zahrnovat nejrozumnější spektrum činností včetně realizace samotného předmětu podnikání obchodní společnosti, v daném případě vedení pracovníků na stavbě či jiných přidělených činností dle vnitřního rozdělení společnosti (aniž by však v žalobě specifikoval, jaké další činnosti to byly). Z výpovědi žalobce však nevyplývá, že by se zabýval činností „předáka“ vedle ostatních aktivit, ale že se věnoval výhradně této činnosti, aniž by jakoukoliv další činností na vlastním řízení společnosti participoval. K samotné pracovní náplni žalobce a jeho údajné činnosti v pozici jednatele lze uvést, že ani tu nebyl schopen věrohodně popsat, neboť popsal pouze svou práci v pozici „předáka“ na stavbách (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č.j. 7 Azs 471/2018-39, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2018, č. j. 9 Azs 344/2018-37 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 – 5).
18. I pokud by došlo k rozdělení povinností souvisejících s provozem obchodní společnosti mezi jednotlivé jednatele s tím, že žalobce by byl zodpovědný za vedení práce na stavbách, nepochybně by měl mít i v takovém případě jakožto jednatel, tedy součást managementu společnosti, přehled o její ekonomické situaci (cenotvorbě či celkových příjmech). Z jeho výpovědi však taková skutečnost nevyplývá. Žalobce při výsledku nezmínil jedinou skutečnost, na jejímž základě by bylo možno usuzovat, že by byl do záležitostí vedení obchodní společnosti jakkoliv zapojen, resp. že by se jakkoliv podílel na efektivním řízení společnosti.

19. Soud si je vědom toho, že podle § 3 správního řádu jsou správní orgány povinny zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jejich úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. To ovšem žalobce „*nezbavuje břemene tvrzení a důkazního břemene, tedy povinnosti označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 52 správního řádu), mají-li z nich správní orgány vycházet. Představa, že by správní orgány zjišťovaly všechny v úvahu připadající důvody, které by mohly vést k vyhovění žádosti, je zcela nerealná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů o povolení k trvalému pobytu žádá (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011 - 66 a ze dne 22. 12. 2016, č. j. 5 Azs 133/2016-38)*“ (cit. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.11.2018, č. j. 9 Azs 344/2018-37). V průběhu správního řízení žalobce sám nepředložil žádné listiny, ze kterých by vyplývalo, že za obchodní společnost také právně jedná, a nenabídl ani jiné důkazní prostředky, které by toto prokazovaly.
20. Pokud žalobce tvrdil, že nemá právní ani obchodní vzdělání a výslech byl veden zcela mimo jeho schopnosti, toto tvrzení soud ve shodě s žalovanou vnímá jako ryze účelové. Měl-li žalobce, jak sám uvádí, vykonávat funkci jednatele, kdy na osobu jednatele jsou z povahy věci kladeny zvýšené nároky a pro řádný výkon této funkce jsou nutné alespoň základní právní i obchodní znalosti, nelze se ztotožnit s jeho tvrzením, že výslech byl veden zcela mimo jeho schopnosti. Toto tvrzení žalobce přitom svědčí právě přijatému závěru, že žalobce neměl ani minimální potřebné obchodní a právní znalosti pro výkon funkce jednatele obchodní společnosti. Tomu korespondují i odpovědi žalobce při výslechu, z nichž vyplývá, že nebyl vůbec obeznámen s pracovními povinnostmi jednatele a nedokázal ani v obecných rysech popsat, jaká byla jeho náplň práce jakožto jednatele. Žalobce odpovídal zcela po pravdě, že neví, jak se jmenuje společnost, jejímž měl být jednatelem, že neví, zda je v současnosti stále jednatelem, a že jednal za společnost tak, že pouze občas zašel do kanceláře, něco málo řešil, aniž by uvedl co, a že byl ve společnosti pouze „malý člověk“, který přijímal pokyny, jakou práci provádět na stavbách a fakticky pak práci na stavbách jako předák dále rozděloval.
21. Ve způsobu formulace otázek, jež správní orgán prvního stupně žalobci při výslechu kladl, nelze seznat jakoukoliv účelovost. Výslech žalobce byl logicky zaměřen zejména na skutečnost, zda fakticky vystupuje jako jednatel společnosti. V případě, že by žalobce skutečně jednatelem byl, byl by schopen odpovědět i na tak banální otázky, jako je název společnosti či obsah vlastní činnosti v pozici jednatele, tedy člena obchodního vedení společnosti. Soud se proto nemůže ztotožnit s tvrzením žalobce, že jeho výslech byl veden za tím účelem, aby správní orgán prokázal svoji domněnku, nikoliv za účelem zjištění skutečného stavu věci. Má naopak za to, že výslechem žalobce bylo prokázáno, že fakticky jako jednatel společnosti nevystupoval, přičemž žalobce nikterak nevyužil opakované příležitosti, aby takový závěr (měl-li za to, že je nesprávný) vyvrátil. Žalobce naopak opakovaně potvrzoval, že jednatelem společnosti nebyl.
22. Závěr správních orgánů, že žalobce fakticky nevykonával funkci jednatele, byť formálně byl jako jednatel v obchodním rejstříku zapsán, jenž vychází z žalobcova popisu jeho činnosti v obchodní společnosti v rámci provedeného výslechu, lze tedy aprobovat. Tím, že žalobce neplnil účel pobytu (prokazatelně v období od 17. 12. 2013 do 28. 12. 2014, což je více než 12 měsíců, a tedy převážná část z celkové doby povoleného pobytu žalobce čítající 24 měsíců), pak byla dána existence závažné překážky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

23. Co se týká namítaného nedodržení zákonných lhůt pro vydání rozhodnutí, obecně lze uvést, že lhůty pro vydání rozhodnutí jsou lhůtami pořádkovými a jejich nedodržení není samo o sobě důvodem ke zrušení rozhodnutí, jež bylo ve věci samé vydáno. Soud k tomu dodává, že proti případným průtahům v odvolacím řízení se mohl žalobce bránit prostřednictvím žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu, případně též žalobou na ochranu proti nečinnosti podanou u správního soudu, což neučinil.
24. Z výše popsaných důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl. Za splnění podmínek uvedených v § 51 odst. 1 s.ř.s. tak učinil bez nařízení jednání.
25. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť ve věci byla úspěšná žalovaná, které však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 29. srpna 2019

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu